

GUILLEM BALAGUÉ

MARADONA

DE JONGEN DE SPELER DE REBEL DE GOD

Van Guillem Balagué is eerder bij Kosmos verschenen:

Pep Guardiola

Messi

Cristiano Ronaldo

Guillem Balagué

MARADONA

DE JONGEN • DE SPELER • DE REBEL • DE GOD

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

Proloog	7
Deel I EL PELUSA	23
1 Don Diego, de vader	25
2 Doña Tota, de moeder	36
3 Goyo Carrizo, een vriend die nog altijd in Villa Fiorito woont	44
4 Francis Cornejo en Cebollitas	53
5 Debuut in het eerste van Argentinos Juniors	61
Deel II DIEGO	71
6 Een drijvende kracht bij Argentinos Juniors	73
7 De ontmoeting met Pelé	81
8 Het jeugdwereldkampioenschap van 1979 in Japan	90
9 Jorge Cytterspiler	99
10 De transfer naar Boca Juniors	109
Deel III MARADONA	119
11 De periode bij Boca Juniors	121
12 Het WK van 1982 in Spanje	127
13 FC Barcelona: zijn ploeggenoten en de media	139
14 Zijn vrienden in Barcelona, de 'clan'	150
15 Claudia Villafaña	160
16 César Luis Menotti en Andoni Goikoetxea	168
17 Tot ziens Barcelona, hallo Napoli	182

18	Corrado Ferlaino en het Stadio San Paolo	193
19	Van Cyterszpiller naar Cópola	203
20	Guillermo Cópola	213
21	Carlos Salvador Bilardo	218
22	Het WK van 1986 in Mexico: het bijgeloof	227
23	Engeland-Argentinië: eerste helft	239
24	Engeland-Argentinië: tweede helft	246
25	Engeland-Argentinië: derde helft	260
26	De halve finale tegen België en de finale tegen West-Duitsland	268

Deel IV DIEGO ARMANDO MARADONA 279

27	Cristiana Sinagra en de eerste Scudetto	281
28	Alles van Maradona zit in Napoli	294
29	Van de tweede Scudetto naar het WK van 1990	309
30	Het WK van 1990 in Italië	324
31	Het einde bij Napoli	335
32	Sevilla FC	345
33	Newell's Old Boys en de aanloop naar het WK '94 in de VS	356
34	Doping tijdens het WK van 1994	363
35	In een neerwaartse spiraal bij Boca Juniors	371
36	Op weg om een god te worden	381

	Epiloog	399
	Dankwoord	407
	Lijst van personen die in het boek voorkomen	409
	Bronnen	417
	Over de auteur	421

Deel I

EL PELUSA

Don Diego, de vader

‘Don Diego’s vader liep op blote voeten.’ Met die uitdrukking benadrukten de mensen, ook zij die hem nooit hebben gekend, de eenvoudige afkomst van Diego Armando Maradona’s grootvader. Het is geen neerbuigende typering, maar een blijk van erkenning voor een nederige levensstijl die herinneringen oproept aan de oorspronkelijke bewoners van Argentinië, een vergeten Argentinië. Don Diego Maradona bemoeide zich nooit met die discussies – misschien liep hij inderdaad op blote voeten, misschien ook niet.

In werkelijkheid is er maar heel weinig bekend over Don Diego’s vader. Hij kwam ter wereld in een arme gemeenschap en werd de vader van vele kinderen, onder wie een aantal buitenechtelijke. Hij leidde een allesbehalve doorsnee leven. Hoewel hij in naam katholiek heette te zijn, had hij een eigen kijk op het leven. Hoewel hij ‘geloofde’, zou het heel wat moeite hebben gekost om met hem een gesprek over de betekenis van het geloof te voeren.

‘Het lijkt erop dat hij van autochtone afkomst was,’ zei Fernando Signorini via WhatsApp. ‘Dat heb ik van een vriend van Diego’s vader uit Esquina, een stad in de provincie Corrientes.’ In de gemeentearchieven is er niets te vinden over de al dan niet inheemse afkomst van Don Diego’s familie. Een complicerende factor in het onderzoek naar die tak is dat hij de naam van zijn moeder (Maradona) heeft aangenomen, aangezien zijn vader al heel vroeg uit hun leven verdween.

Wat we wel weten is dat Don Diego, *Chitoro* voor zijn vrienden,

geboren is op 12 november 1927. De achternaam is niet Italiaans, hoewel je dat op basis van de klank wellicht zou denken: Mara-donna. Het heeft in elk geval dat Italiaanse ritme, zeker voor Napolitanen die de klemtoon op de 'n' leggen. De achternaam lijkt afkomstig uit Lugo uit het Spaanse Galicië, wellicht uit een dorp ten zuiden van Ribadeo of Barreiros. Dat kan Arante zijn, Vilamartín Grande of Vilamartín Pequeño, waar veel Maradona's wonen.

Een zekere Francisco Fernández de Maradona, geboren in het Noord-Spaanse dorp San Pedro de Arante, trok in 1745 of in 1748, afhankelijk van het document dat je raadpleegt, naar het noordwesten van Argentinië en vestigde zich in San Juan de Cuyo. We weten dat hij de eerste Maradona in Argentinië was. In de jaren twintig van de twintigste eeuw was een familielid van Francisco Fernández, een ingenieur genaamd Santiago Maradona, gouverneur van de provincie Santiago del Estero en de enige Maradona in het dorp. Santiago trouwde niet, maar had wel kinderen die zijn naam kregen, onder wie *Chitoro's* moeder, de grootmoeder van de voetballer. Op grond van de schaarse foto's, die de tand des tijds hebben doorstaan, leek Diego's overgrootvader, de ingenieur met zijn ronde gezicht, geprononceerde kin en bolle wangen, op Don Diego en dus op Diego zelf.

Een nazaat van die eerste Maradona in Argentinië heeft recentelijk een graad in de rechten behaald aan de Universiteit van Buenos Aires. José Ignacio Maradona wist de website *Enganche* nog meer details over de voorgeschiedenis van de voetballer te vertellen: 'Omdat er zo weinig Maradona's zijn, weten we precies waar we vandaan komen. Toen Diego doorbrak, wist niemand echter bij welke tak van de stamboom hij hoorde. Dus zocht mijn vader Don Diego op tijdens een wedstrijd. Don Diego had zijn eigen vader niet gekend en droeg de achternaam van zijn moeder, die afkomstig was uit Santiago del Estero. Hij was op zeer jonge leeftijd met haar naar Esquina verhuisd, in de provincie Corrientes.'²²

Er is altijd beweerd dat Don Diego uit Esquina kwam, maar het blijkt dat hij er op elf uur rijden vandaan geboren is. Dat was in

die tijd een reis die ongetwijfeld veel meer tijd in beslag nam; misschien waren Don Diego en zijn alleenstaande moeder zelfs dagen onderweg. Waar waren ze voor op de vlucht? Waarom die lange reis?

Don Diego is dus geboren in Santiago del Estero, de hoofdstad van de gelijknamige provincie aan de oever van de rivier de Dulce, in het noorden van het land. Maradona's grootvader van vaderskant heeft slechts een zeer beperkt spoor nagelaten, dat door *Chitoto* niet verder ingevuld kon worden.

Misschien behoorde hij tot de inheemse bevolkingsgroep die daar al eeuwen woonde en was onderworpen en bekeerd door de Spaanse overheersers. Uitgebuit. Verarmd. Genegeerd. Sterker, Ze werden uitgeroeid naarmate de vlakten meer gekoloniseerd raakten, en hun natuurlijke leefomgeving werd stukje bij beetje vernietigd door de kolonisten die via de kersvers aangelegde spoorlijn werden aangevoerd.

De inheemse bevolking werkte in de bergen van Santiago als houthakker of sloper; andere mogelijkheden waren er amper. Ze hadden hun eigen leefregels. Ze registreerden hun kinderen niet en verhuisden veelvuldig. Hoewel ze wel degelijk wisten waar ze vandaan kwamen, wisten ze niet waar ze heengingen.

Don Diego vestigde zich als puber in Esquina, waar hij Doña Tota ontmoette, met wie hij vastbesloten was te trouwen. En dat markeerde het begin voor hem. Hij wilde over zijn verleden voorafgaand aan die ontmoeting weinig kwijt, alsof alle gebeurtenissen in het leven (een leven zonder vader, het rondzwerven, het nieuwe begin) voordat hij zijn vrouw leerde kennen, kleren waren die hem niet pasten.

Een gebeurtenis die op grote afstand van Esquina plaatsvond, zou Don Diego's wereld op zijn kop zetten. In 1946 werd Juan Domingo Perón gekozen tot president van Argentinië. Hij was aan de macht gekomen na populistische beloften over het aanbreken van een nieuw industrieel tijdperk waarin er voor iedereen werk zou zijn. Arbeiders profiteerden van zijn sociaal-economische politiek en

de toegenomen staatsinvloed op de economie. Hij en zijn (tweede) vrouw Evita maakten zich sterk voor de rechten van immigranten.

Buenos Aires groeide in de jaren vijftig uit tot een magneet voor de arme plattelandsbevolking, met name uit het noorden, die als reactie op Peróns woorden de stad overspoelden. Onder hen bevonden zich Diego Armando's ouders, die naar de hoofdstad trokken in de hoop er werk te kunnen vinden.

Sterker nog, Doña Tota had in haar jeugd al in Buenos Aires gewoond waar ze bij een familielid als hulp in de huishouding werkte, maar de eenzaamheid en haar verlangen om dicht bij Don Diego te zijn hadden haar weer teruggevoerd naar Esquina. Toen haar zus later naar Villa Fiorito verhuisde, wist Doña Tota haar echtgenoot ervan te overtuigen dat ze het niet zouden redden met *changa* (seizoensgebonden klusjes) die ze uitvoerden met hun kleine boot, waarmee *Chitoro* vee en materieel naar de eilanden in de buurt van hun stad vervoerde.

Ze besloten alles achter te laten, maar niet nadat Doña Tota eerst op verkenning was gegaan. Ze vertrok met hun dochter María en haar moeder, Salvadora Cariolizzi, naar Buenos Aires. Toen ze haar draai eenmaal had gevonden, schreef ze Don Diego met het verzoek zich bij haar te voegen; ze had een onderkomen gevonden in een plaats die Villa Fiorita heette. De dag brak aan waarop hij afscheid moest nemen van zijn kleine boot, die hij verkocht voor 3500 peso's, en zijn oude leven. Hij hilde in stilte. Op een groot schip voer hij duizend kilometer over de Paraná-rivier, samen met hun tweede dochter Rita, twee koffers en een groot laken dat gevuld was met kleding en wat potten en pannen. Al het overige liet hij achter.

Chitoro ontdekte al snel dat Villa Fiorito een vervallen buurt was vol krotten van karton, hout en golfplaten en onverharde wegen. Het was een verzamelplaats voor migranten en een getto voor paupers. De stad Buenos Aires, aan de andere kant van het zwarte water van Argentinië's meest vervuilde rivier, lag vlakbij.

Toen de Maradona's eraan kwamen, bleek het voor hen bestemde huis al aan iemand anders verhuurd. Er was dichtbij een ander

huis beschikbaar op 523 Azamor dat net als alle andere verstoken was van elektriciteit en gas. Don Diego moest er direct op uit om golfplaten te zoeken voor het dak en iets waar ze de eerste avond op konden slapen. Hoewel het niet was waar hij op had gerekend, onderging hij het gelaten. Het was niet het moment 'om de indiaan in hem los te laten', zoals zijn vrienden dat noemden als hij af en toe eens een scheldwoord liet vallen ten teken dat iemand de grenzen van het betamelijke had overschreden.

Kort hierna vond *Chitoro* een baan bij Tritumol, waar beenderen voor de chemische industrie werden vernalen. Hij vertrok om vijf uur 's ochtends en kwam om tien uur 's avonds doodop weer thuis. Toch volstond zijn salaris niet om alle kosten te dekken, maar hun naasten – Doña Tota's zus, of hun geliefde oom Cirilo – schoten te hulp. Don Diego's broer, die vanwege zijn geringe lengte *Tapón* (kurk) werd genoemd, was een amateurkeeper die in Fiorito dicht bij hen woonde. Iedereen deelde met elkaar.

Doña Tota en Don Diego hadden al vier dochters – Ana, Rita, María Rosa en Lili – toen op een zonovergoten dag op 30 oktober 1960 in het Evita-ziekenhuis in Lanús Diego Armando ter wereld kwam. Diego's vroegste herinnering was dat zijn moeder hem zocht om hem naar school te kunnen brengen, en dat hij zich net zo lang in de maïsvelden aan de rand van Villa Fiorito verstopte tot het tijd was om weer naar huis te gaan.

Op sommige avonden dronk zijn vader thee en af en toe at hij daar een stuk brood bij, terwijl zijn kinderen aan tafel zaten te eten. Heel vaak had hij zogenaamd geen honger. Hetzelfde gold voor zijn moeder.

De jongen voetbalde soms wel tien uur achter elkaar, soms schoot hij in zijn eentje de bal tegen een stoeprand of plantenbakken en creëerde tijdens die uren lange oefeningen onbewust neuroreceptoren die zijn brein en talent verscherpten. 'We speelden vaak van zonsopkomst tot zonsondergang op de *potrero*, zonder lijnen, waarbij de modder alle kanten op vloog. Ik ging helemaal vies naar huis. Ik zag er niet uit! En natuurlijk wilde mijn vader me dan een

pak rammel geven omdat je zo niet met je kleding mocht omgaan, en dan ontvluchtte ik hem en ontweek zijn slagen... wat me bij het dribbelen goed van pas kwam.³ Als kind sprak Maradona niet veel met zijn vader, en als hij van hem weleens een klap kreeg was dat, aldus Diego, omdat het toen andere tijden waren.

Diego herinnerde zich dat hij het leuk vond dingen met een bal te doen die anderen moeilijk vonden. ‘Dat is niet mijn schuld, of wel soms? Ik kan de bal met mijn hak controleren, en toen mijn ploeggenoot dat ook wilde proberen, kwam die op zijn knie. Dat heb ik niet van mijn vader want hij was een heel slechte voetballer. Mijn oom zei tegen hem: “*Pelu* heeft zijn voetbalkwaliteiten zeker niet van jou!”⁴ *Pelu* is een afkorting van *Pelusa*, ‘Veel haar’, omdat hij als kind zo’n weelderige hardos had.

Op de dag dat Francis Cornejo langskwam om Diego’s leeftijd te controleren, was *Chitoto* in de fabriek aan het werk, hoewel het zaterdag was – hij pakte elke mogelijkheid om extra te werken aan. Hij ontmoette de trainer een keer toen hij met zijn zoon naar de training kwam, na een reis per trein en diverse bussen.

‘Mijn vader ging met me in de bus naar de trein terwijl hij doodop was,’ zei Diego op *Infobae*. ‘Hij hield zich vast aan de stang en ik stond op mijn benen onder zijn arm om hem te ondersteunen omdat hij staand in slaap viel. Zo reisden we, elkaar ondersteunend.’

Cornejo leerde hem kennen als een man van weinig woorden maar met onwrikbare principes. Van meet af aan gingen Don Diego en Doña Tota mee naar alle wedstrijden van de Cebollitas, in de cabine van José Trotta’s pick-up, terwijl trainer Francis bij de jongens in de laadbak zat.

Dankzij die uitstapjes zag het gezin iets van de wereld. Maradona herinnerde zich dat hij op ongeveer honderd meter van het huis over de Alsina-brug liep en tussen de houten planken naar het vervuilde rivierwater keek. De markt van Pompeya aan de overkant behoorde anderen toe: speelgoedwinkels, schoenenkramen, shirts die aan relingen hingen. ‘Shirts die mijn zus wilde, die ik wilde,’ wist Diego nog. Winkelen was niet iets wat ze vaak deden.

Deel III

MARADONA

Het WK van 1982 in Spanje

Vanaf het moment dat hij openlijk verklaarde te willen stoppen met voetballen, moest Maradona uit een diep dal geholpen worden. Hij ging gekwetst en gefrustreerd met zijn familie op vakantie naar Las Vegas. Hij sloeg zelfs bijeenkomsten van het nationale elftal over – een overtreding die bij Menotti goed was voor uitsluiting, al had hij wel oog voor Maradona's toestand. Toen hij een keer besloot 's nachts voor zijn zieke moeder Doña Tota te zorgen, miste hij weer een training van het Argentijnse elftal. Op zijn 21ste stond hij op het punt emotioneel te breken.

'Nadat we de verkoop hadden afgerond', aldus de secretaris-generaal van Argentinos Juniors, Alberto Pérez, 'zei ik tegen Núñez: "Luister, ik weet niet of Diego zich in Barcelona zal kunnen aanpassen." Hij keek me verbaasd aan. "Catalanen zijn vrij formeel, moet je weten, en Diego komt uit een heel andere cultuur..." De voorzitter van Barcelona kreeg een eerste waarschuwing.

"Toen alle onderhandelingen achter de rug waren, zei Jorge Cytterspiller tegen me: "Barcelona heeft Diego een auto gegeven", vervolgt Pérez. 'En hij verzocht me ook nog aan Núñez te vragen de benzine te betalen. "Hij zal uit zijn vel springen, Jorge, vraag jij het maar." "Nee, jij moet het vragen." Dus ik ga naar Núñez en zeg dat er nog één dingetje geregeld moet worden, iets heel kleins... Barcelona moet ook de benzine betalen... Hij stond op en begon te schreeuwen: "De benzine? De benzine? We hebben het hier over miljoenen peseta's... en jij begint over benzine?"'

Jorge en Diego, twee jongens uit een wijk van Buenos Aires, zouden samen Europa gaan veroveren. Ze stonden op het punt om vervuld van wantrouwen en spanning in Barcelona te landen waar ze zouden worden verwelkomd door hun al even wantrouwige en vijandig gezinde gastheren, klaar om de Eerste Wereld die de club en Spanje vertegenwoordigden te trotseren.

Maar voordat ze aan dat avontuur konden beginnen, moesten ze eerst nog even het WK in Spanje spelen. Hoogmoed komt voor de val en tijd heelt vrijwel alle wonden. Toen de transfer naar Barcelona eenmaal op de rails stond, keerden de rust en concentratie terug bij Maradona, waardoor hij zich adequaat op het WK van 1982 kon voorbereiden. Menotti had zijn selectie al op 14 februari opgeroepen, vier maanden voor de openingswedstrijd. Hij koos voor een mengeling van wereldkampioenen (Fillol, Passarella, Ardiles, Kempes) en jeugdspelers uit de Tokio-lichting (Ramón Diaz, Calderón, Barbas en uiteraard Maradona). In Argentinië werden vriendschappelijke wedstrijden gespeeld tegen Bulgarije, waarin ze door het publiek werden uitgefloten, en Polen, een wedstrijd waarin Diego zich voor het eerst als leider van het elftal profileerde. 'Ik hoop dat onze fans begrijpen dat we een type voetbal spelen dat beschermd moet worden. De fluitconcerten van de vorige keer hebben me pijn gedaan,' gaf Diego toe.

Zijn genialiteit kwam steeds meer aan het licht en begon alles te domineren, de trainer inclusief. 'Ga je de concurrentiestrijd aan met Maradona?' werd Menotti tijdens een persconferentie gevraagd. 'Ik speel niet en hij is de beste speler ter wereld, dus hoe zou ik met hem kunnen concurreren?' antwoordde hij. Eerst moest er tijdens de Europese tournee van de nationale ploeg afgerekend worden met de op handen zijnde transfer van hun topspeler. Nadat hij erachter was gekomen dat Maradona tijdens hun bezoek aan Londen tweeduizend dollar had gevraagd voor een interview, verbood Menotti zijn sterspeler met de media te praten en stelde dat 'zwijgen goud is'. Diego, die er niet aan gewend was dat men hem de wet voorschreef, werd ongeduldig. Ook was hij niet gewend

aan filters in zijn omgang met de omgeving, zijn gretige publiek. Ook Cyterszpiller verzocht hem zijn toon te matigen, iets wat de Argentijnse overheid ook al had geopperd. Het had er alle schijn van dat de vrije geest onvoldoende getemd kon worden.

In interviews bezwoer Maradona dat hij nog altijd dezelfde was, dat er sinds zijn vertrek uit de sloppenwijk niets was veranderd, maar die uitspraken werden slechts en deden steeds geforceerder aan.

Gedurende de eerste groepsfase van het WK verbleef de ploeg in Hotel Benidorm in Alicante. Maradona was een van de supersterren van het toernooi, samen met de Braziliaan Zico en de West-Duitser Karl-Heinz Rummenigge. Diego prijkte op de covers van tijdschriften en uitneembare posters, zijn konterfeitsel was in allerlei advertenties in de Spaanse straten te zien. De Argentijnse pers deed het in verscheidene bewoordingen voorkomen alsof hij de uitverkorene was, van wie iedereen hoge verwachtingen had: 'Hij is geen kind meer... hij moet "zijn belofte aan ons" inlossen.' Pelé, wiens voetbalsuperioriteit onder vuur lag, zei dat hij twijfelde of 'de grootsheid van Maradona wel groot genoeg was om alle lof die de wereld over hem uitstortte te rechtvaardigen'.

Ploeggenoot Ossie Ardiles was van mening dat Diego baat had bij een omgeving die hem normaal behandelde en dat hij af en toe weggehouden moest worden bij het kunstmatige rijk dat om hem heen werd geschapen. Ze knepen ertussenuit om in de naburige kustplaats Villajoyosa een kerk te bezoeken. Ardiles vertelde dit verhaal aan Andrés Burgos voor diens boek *El Partido*. 'Toen de bewakers op het toernooi doorkregen dat we ontbraken, gingen alle alarmbellen af. Er staken geruchten op over een mogelijke gewapende actie of ontvoering door de SAS (speciale eenheid van het Britse leger). Diego was met mij naar de mis, we zaten naar een stel kinderen te kijken dat hun eerste communie deed toen er plotseling in zwarte pakken geklede mannen met zonnebrillen binnenkwamen, die een zucht van opluchting slaakten omdat ze ons hadden gevonden.'

De wereldkampioen wilde goed voor de delicate, technisch zeer

begaafde jongeman zorgen, die snakte naar succes met zijn nationale ploeg. ‘Tijdens de warming-up ging hij midden op het veld een balletje hooghouden,’ zei Ardiles in de *Daily Mail*. ‘Dan schoot hij de bal omhoog en begon een gesprekje, alsof hij hem vergeten was. “Hoe gaat het met je, Ossie?” En dan, boem, lag de bal weer op zijn voet. De tegenstanders onderbraken vaak hun eigen warming-up om te kijken, in de wetenschap dat ze het tien minuten later tegen dit monster moesten opnemen. Dat wist hij... De tegenstander had zoiets van: “Allemachtig!” En wij: “Hallo, deze jongen doet met ons mee.”’³¹

Aan de andere kant van de Atlantische Oceaan was Argentinië in rep en roer vanwege het conflict met het Verenigd Koninkrijk met als inzet de Falklandeilanden, Brits overzees gebied waarvan Argentinië, waar de afgelegen groep eilanden bekendstaat als Las Malvinas, de soevereiniteit altijd heeft betwist. Op 2 april 1982 bezetten Argentijnse troepen de hoofdstad van het eiland, Port Stanley, wat in het land met instemming werd begroet. De militaire dictatuur vertaalde die reactie als brede steun voor hun regime en als een kans om met het Verenigd Koninkrijk te onderhandelen over de betwiste soevereiniteit van de eilandengroep. Net als vele andere beroemdheden destijds, haalden Maradona en Cyterspiller geld op voor de militaire actie.

De oorlog drong ook door tot de kleedkamer van het nationaal elftal: van sommige spelers waren familieleden erbij betrokken, anderen waren verontwaardigd over het optreden van de junta, terwijl een iets grotere groep het door de dictatuur verkondigde patriotisme als zoete koek slikte. Er werd geen overeenstemming bereikt over een gezamenlijk standpunt, maar de overheid wilde greep houden op wat ze erover naar buiten brachten. Het team kreeg van een ambtenaar een document met instructies over wat ze over het conflict mochten zeggen. Menotti's mening was glashelder: hij liet hem weten dat geen document ter wereld moedige mannen ervan kon weerhouden hun gevoelens uit te spreken.

‘We wilden België verslaan voor ons land, dat zoveel te lijden heeft,’ zei Maradona naar aanleiding van hun eerste groepswedstrijd, maar in werkelijkheid werd er in het openbaar niet veel meer over de oorlogssituatie gezegd omdat de spelers er geen betrouwbare informatie over kregen. Menotti legde jaren later in *El Gráfico* uit waarom ze zich destijds ogenschijnlijk emotioneel zo afzijdig hielden van het conflict. ‘Het was een vreselijke periode. De spelers die hun familie in Argentinië spraken, kregen allemaal te horen dat we in de oorlog met 4-0 voor stonden. We kwamen er in Spanje stukje bij beetje achter dat er in werkelijkheid een slachtpartij gaande was.’

De dag nadat Argentinië hun debuutwedstrijd op een WK met 1-0 had verloren van België, accepteerde de junta de beëindiging van de vernederende vijandigheden. De Spaanse journalist Paco Aguilar, die het Argentijnse elftal volgde tijdens het WK, vertelt het volgende over die vreemde periode: ‘Hoewel iedereen de opdracht had gekregen binnen te blijven, was Ramón ‘Pelado’ Diaz na de wedstrijd naar een nachtclub gegaan waar hij het flink op een drinken had gezet. Osvaldo Ardiles’ neef, José Ardiles, piloot bij het Argentijnse leger, was diezelfde dag gesneuveld. Toen aanvoerder Daniel Passarella het nieuws over José hoorde en zich realiseerde dat Diaz weg was, ging hij hem zoeken, en toen hij hem gevonden had, gaf hij hem een klap, gooide hem op de grond en bracht hem terug naar het hotel.’

Menotti gebruikte Maradona op het veld als pure spits, terwijl Mario Kempes, in werkelijkheid een echte goalgetter, iets naar achteren speelde om de opbouw te assisteren. Menotti’s speelplan zorgde ervoor dat Diego niet op de posities in het veld werd aangespeeld waar hij het gevaarlijkst kon zijn. Hij was geen zuivere afmaker, maar iemand die acties die hij voor zichzelf of voor ploeggenoten opzette kon afronden. Bovendien slaagden de oudere spelers er niet in hem in het team op te nemen.

Het gebrek aan synergie in de ploeg en de tactiek weerhielden hem er niet van een leidinggevende rol op te eisen. ‘Een wedstrijd was voor hem een show. Als hij op z’n best was, hoefde hij geen

warming-up te doen of zich te concentreren,' zei Ardiles in de *Daily Mail*. 'Maar voorafgaand aan een wedstrijd verkeert hij bijna in een staat van razernij, dan scheldt en vloekt hij om zichzelf en ons te motiveren. Dan pas laat hij zien hoeveel het werkelijk voor hem betekent.'

Diego begon Menotti's tactiek te negeren en probeerde zelf aanvallen op te zetten, al ontbeerde het hem aan rijpheid om dit op de juiste momenten te doen. De Belgen hadden hem in Camp Nou met agressieve dekking uit de wedstrijd gehouden, en een doelpunt had de Europeanen de overwinning bezorgd. 'Maradona mag niet klagen,' schreef Pelé naar aanleiding van de stringente tactiek van de Belgen. De Braziliaanse mascotte van de FIFA was ogenschijnlijk niet moedig genoeg om te eisen dat artistieke baltovenaars in bescherming zouden moeten worden genomen.

Argentinië won hun volgende twee groepswedstrijden en overleefde de eerste ronde, hoewel de ploeg een verzameling van elf individuen leek en elke vorm van chemie ontbeerde. Maradona kende zijn beste momenten tijdens de 4-1-overwinning op Hongarije, waarin hij twee keer scoorde en een doelpunt voorbereidde.

Hierna volgde de eliminatiegroepsfase met poules van elk drie landen, waarin Argentinië twee van de sterkste ploegen van het toernooi trof, Italië en favoriet Brazilië. De wedstrijden zouden in het Sarrià-stadion in Barcelona worden gespeeld, en slechts één ploeg zou doorgaan naar de halve finale. De eerste wedstrijd tegen Italië wordt gezien als een keerpunt in de voetbalgeschiedenis. Claudio Gentile, de beroemde, spijkerharde Italiaanse verdediger, week niet van Maradona's zijde. De Italiaan beging 23 overtredingen tegen de Argentijn, oftewel een per vier minuten, nog steeds het hoogste aantal in de geschiedenis van het toernooi. De twee vochten een wedstrijd in een wedstrijd uit; een parmantig elfje dat in een fascinerende en ongeëvenaarde dans aan de voorhamer van de smid probeerde te ontkomen.

'Gentile?' luidde de vraag die Maradona na afloop werd gesteld. 'Prima, prima, hij heeft me goed verdedigd.'³²

Maradona is de nieuwste, definitieve biografie van een wereldwijd voetbalicoon, geschreven door de gerenommeerde voetbaljournalist **Guillem Balagué**.

Maradona was een van die zeldzame individuen die tijdens zijn leven al een legende werd. Nadat zijn genialiteit en vaardigheid allang verdwenen waren, bleef hij vele generaties fascineren.

Diego Armando Maradona wordt gezien als een van de grootste voetballers ooit. Tijdens zijn internationale carrière won hij 91 interlands, maakte 34 doelpunten en kwam uit op vier wereldkampioenschappen. Met zijn onvergetelijke 'Hand van God'-doelpunt en een onovertroffen tweede goal besliste hij in 1986 de kwartfinale tegen Engeland. Daarna leidde hij Argentinië naar de overwinning tegen West-Duitsland in de finale in Mexico. Zijn visie, balcontrole, passes en dribbels, gecombineerd met zijn aanwezigheid, uitstraling en leiderschap op het veld, brachten de prestaties van zijn team naar grote hoogten.

In Europa, waar Maradona speelde bij Barcelona, Napoli en Sevilla, maar ook bij de clubs in zijn thuisland, wist hij de toeschouwers met zijn spel te betoveren. Toch was er ook een keerzijde en werd zijn leven beheerst door ongenadige media-aandacht, verhalen van drugsgebruik en gezondheidsklachten.

Dit boek is een ontdekkingsreis door Argentinië, Barcelona, Napels en Sevilla. Een verhaal van een reeks kleine, grote en vormende incidenten die plaatsvonden op specifieke momenten in zijn leven, gebaseerd op verhalen uit de eerste hand. Zelfs na zijn voortijdige dood in 2020 blijft Maradona de wereld fascineren en dat zal hij nog lang blijven doen.

**KOS
M•S**

NUR 491
Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen